

[Morten Lange.]

ganske interessant frem i det ærede medlem hr. Niels Eriksens konstatering af, at nu ville det blive nødvendigt at indrette sig på en udvidelse af korndyrkningsarealet herhjemme. Efter min gamle katekismus er korndyrkning i Danmark ikke netop det, som vi på længere sigt kan regne med vil fremme vort landbrugsmæssige udbytte mest, men derfor kan det godt blive en konsekvens af den landbrugspolitik, vi fører. Men hvorom alting er, så må vi lovgive på grundlag af den politik, der har været ført, og det foreliggende lovforslag er jo et forholdsvis beskedent indlæg i retning af, at man kan justere lidt på ejendomsstørrelserne inden for temmelig fast afstakne grænser.

Den kommission, der har arbejdet med sagen, har i hovedsagen været enig. Når man bortser fra de ret vidtgående krav, det ærede medlem hr. H. C. Toft har givet udtryk for, så har der kun været nogle enkelte hektarer imellem det mindretal, som mit parti repræsenterer, og kommissionens flertal, og når lovforslaget nu har fået den form, det har, skal jeg ikke sige stort mere om dette springende punkt, end at jeg naturligvis hellere havde set en mere forsigtig udformning af § 25, stk. 2, hvori man benytter den næsten umulige formulering: „Når ikke særlige forhold taler derimod“. Det er en formulering, som lægger en voldsom bevisbyrde på de instanser, der skal finde de særlige forhold, der taler imod. Man kunne såmænd næsten lige så godt have accepteret de 15 ha, som de står. Jeg havde hellere set en snævrere formulering, men det er formodentlig ikke muligt at få overtalt et flertal i det høje ting til at begrænse ordningen yderligere.

Som sagt, forslaget er så omhyggeligt tygget i landbokommissionens første betænkning, så mere end det nævnte synes jeg ikke der er grund til at fremføre om selve forslaget. Men der kunne måske være anledning til at drøfte det, der blev sagt af den ærede radikale ordfører om den fri jord.

Jeg har indtryk af, at det er et problem, som ikke alene vedrører selve landbrugsejendommenes størrelse og dyrkning, men også kan få aktualitet på linje med de bemærkninger, lovforslaget indeholder om afståelse og nedlæggelse af landbrugsejendomme til byudvidelser.

Jeg tror, at hele problemet om nedlæggelse af landbrugsejendomme, om den fri jord o. s. v., får stigende betydning dag for dag ikke alene for landbruget, men også for naturfredningen, sommerhusbyggingen o. s. v. Der er et grænseområde her, som strengt taget ikke kommer det foreliggende lovforslag ved, men som formodentlig i stigende grad vil komme ind i debatten, efterhånden som loven kommer til at træde i funktion, så jeg tror, at vi også ved denne lejlighed med rette kan gøre opmærksom på problemet.

Jeg skal slutte min gennemgang med at sige, at selv om vi er betænkelige ved enkelte stykker i lovforslaget, er vi dog villige til at gå ind i en fordomsfri udvalgsbehandling af det. Vi kan jo også nok forudse, at resultatet af denne udvalgsbehandling vil blive, at der kommer en lov ud af det, som i hovedsagen må siges at tilfredsstille saglige synspunkter.

Mose Hansen: Et af de samfundsspørgsmål, der trænger sig på, og som må løses i den nærmeste fremtid, er landbrugets strukturproblemer. Antallet af selvstændige landbrug må utvivlsomt bringes ned for derved at frigøre arbejdskraft til industrien at være med til at forøge industriproduktionen, som i øjeblikket er stærkere efterspurgt end landbrugsvarerne, og samtidig at afhjælpe den for tiden rådende overbeskæftigelse.

Den store afvandring fra landbruget har været en medvirkende årsag til, at rationalisering, mekanisering og større effektivitet er slået hurtigt igennem i landbruget. Fra 1948-49 til nu er landbrugets arbejdsstyrke formindsket med ca. 25 pct., men samtidig er bruttofaktorindkomsten for-